

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 58 ust. 4 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE] należy interpretować w ten sposób, że nakładane w kryteriach kwalifikacji wymogi dotyczące zdolności zawodowych personelu wykonawców, w odniesieniu do wykonania specyficznego zamówienia z zakresu budownictwa, mogą być bardziej rygorystyczne od minimalnych wymogów dotyczących wykształcenia i kwalifikacji zawodowych ustanowionych w szczególności w prawie krajowym [art. 163a ust. 4 Zakon za ustrojstwo na teritorijata (ustawy o zagospodarowaniu terytorium)], nie ograniczając *a priori* konkurencji, a w szczególności czy przewidziany warunek „proporcjonalności” ustanowionych wymogów uczestnictwa w stosunku do przedmiotu zamówienia: a) wymaga, by sąd krajowy przeprowadził taką ocenę proporcjonalności na podstawie zgromadzonych przez niego dowodów i konkretnych parametrów zamówienia, nawet w wypadkach gdy prawo krajowe określa szeroki krąg profesjonalistów, którzy co do zasady mają kwalifikacje do wykonywania działalności określonej w zamówieniu; czy też b) dopuszcza ograniczenie kontroli sądowej jedynie do momentu ustalenia, czy wymogi uczestnictwa są zbyt wygórowane w stosunku do ustanowionych co do zasady w szczególności w prawie krajowym?
- 2) Czy reguły zawarte w tytule II, „Środki i kary administracyjne”, rozporządzenia [Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽²⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich] należy interpretować w ten sposób, że te same naruszenia Zakon za obshtestvenite poryczki (ustawy o zamówieniach publicznych) transponującej dyrektywę 2014/24/UE – w tym naruszenie przy określaniu kryteriów kwalifikacji, za które sankcjonowano skarżącego – mogą wywołać różne skutki w zależności od tego, czy chodzi o niezawinione zachowanie czy o naruszenie dokonane celowo lub będące skutkiem zaniedbania?
- 3) Czy zasady pewności prawa i skuteczności – mając na względzie cel art. 8 ust. 3 rozporządzenia 2988/95 oraz motywów 43 i 122 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽³⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006] – dopuszczają, by różne krajowe organy chroniące interesy finansowe Unii Europejskiej oceniały te same okoliczności przy udzielaniu zamówienia publicznego w odmienny sposób, a mianowicie by instytucja zarządzająca programem operacyjnym nie ustalała istnienia naruszenia przy określaniu kryteriów kwalifikacji, zaś Smetna pałata na Republika Bułgarija (trybunał obrachunkowy Republiki Bułgarii) przy dalszej kontroli i bez istnienia szczególnych lub nowych okoliczności przyjął, że kryteria ograniczają konkurencję, nakładając za to administracyjną sankcję na podmiot zamawiający?
- 4) Czy zasada proporcjonalności dopuszcza uregulowanie krajowe takie jak art. 247 ust. 1 Zakon za obshtestvenite poryczki, w którym przewidziano nałożenie na podmiot zamawiający, który formalnie naruszył zakaz określony w art. 2 ust. 2 tej ustawy, kary grzywny w wysokości 2 procent wartości zawartej umowy z VAT, jednak nie wyższej niż 10 000 BGN – bez konieczności ustalenia istotności naruszenia i jego rzeczywistego lub potencjalnego wpływu finansowego na interesy Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd – Burgas (Bułgaria) w dniu 31 marca 2021 r. – postępowanie karne przeciwko „DELTA STROY 2003” EOOD

(Sprawa C-203/21)

(2021/C 228/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okryžen syd – Burgas

Strona w postępowaniu głównym

„DELTA STROY 2003” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 i art. 5 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa oraz art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one uregulowanie prawne państwa członkowskiego, zgodnie z którym sąd krajowy w postępowaniu takim jak postępowanie główne może nałożyć karę na osobę prawną za konkretne przestępstwo, którego popełnienie nie zostało jeszcze ustalone, ponieważ jest przedmiotem niezakończonego prawomocnie równoległego postępowania karnego?
- 2) Czy art. 4 i art. 5 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW i art. 49 karty należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one uregulowanie prawne państwa członkowskiego, zgodnie z którym sąd krajowy w postępowaniu takim jak postępowanie główne może nałożyć karę na osobę prawną, określając wysokość tej kary w wysokości korzyści, jaką uzyskano by z konkretnego przestępstwa, którego popełnienie nie zostało jeszcze ustalone, ponieważ jest przedmiotem niezakończonego prawomocnie równoległego postępowania karnego?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 3 lutego 2021 r. w sprawie T-17/19, Giulia Moi / Parlament Europejski, wniesione w dniu 19 kwietnia 2021 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-246/21 P)

(2021/C 228/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr, M. Windisch, T. Lazian, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Giulia Moi

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu wniesionego do Sądu poprzez uwzględnienie żądań przedstawionych przez Parlamentu Europejski w pierwszej instancji;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Sąd nadużył władzy, orzekając ultra petita, w zakresie, w jakim uwzględnił w ramach przedmiotu sporu decyzję przewodniczącego Parlamentu Europejskiego stwierdzającą zaistnienie sytuacji mobbingu i stwierdził nieważność tej decyzji (pkt 34, 37, 38 i 76 zaskarżonego wyroku);
- Zarzut drugi, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo Parlamentu do obrony (pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku);
- Zarzut trzeci, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 263 akapit szósty TFUE w zakresie, w jakim zignorował przewidziany w nim termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności i uwzględnił w ramach przedmiotu sporu decyzję przewodniczącego Parlamentu Europejskiego stwierdzającą zaistnienie sytuacji mobbingu, która w międzyczasie stała się ostateczna (pkt 76 i 77 zaskarżanego wyroku);
- Zarzut czwarty, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 232 TFUE poprzez zignorowanie kompetencji Parlamentu Europejskiego do swobodnego organizowania jego zasad funkcjonowania, przewidzianych w przepisach wewnętrznych w sprawie nękania psychicznego lub molestowania seksualnego z udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego oraz w regulaminie Parlamentu, w szczególności art. 166 i 167, mających zastosowanie w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy, dotyczących sankcji (pkt 12, 13, 63, 66, 129 i 132 zaskarżonego wyroku).